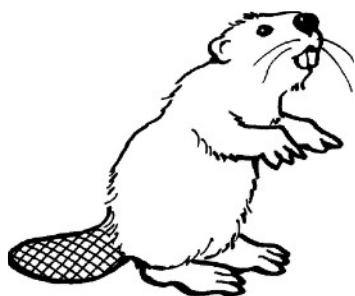

Prosinec 2017

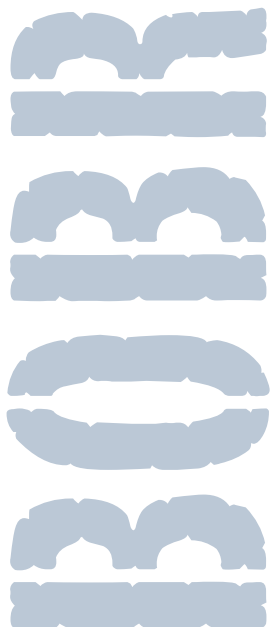

PODĚKOVÁNÍ

Statutárnímu městu Opava, Klubu českých turistů, Asociaci TOM a MŠMT ČR za finanční příspěvky na celoroční činnost našeho turistického oddílu KADAO.

OBČASNÍK TURISTICKÉHO ODDÍLU **KADAO**

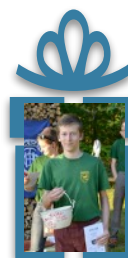
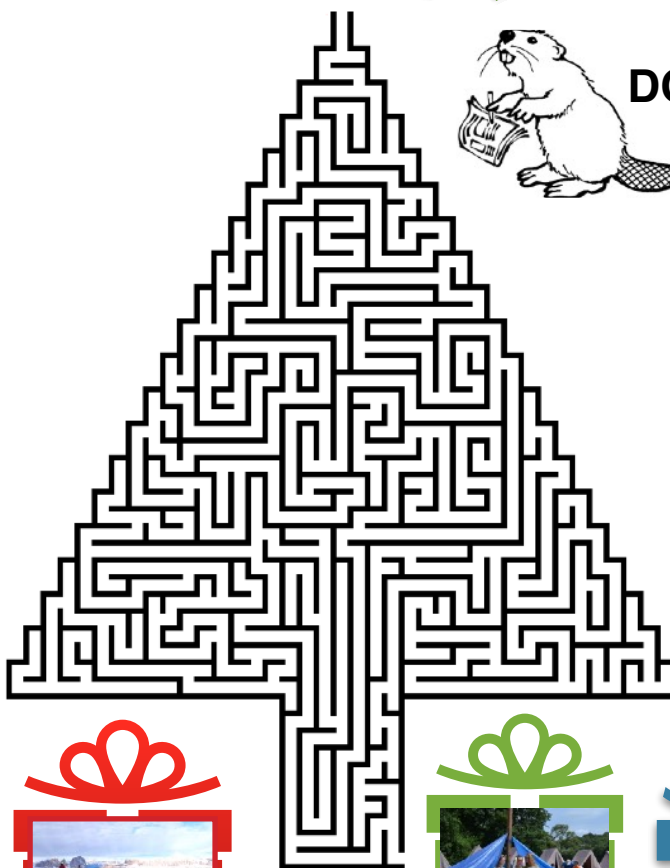

Milí rodiče, milí oddíloví kamarádi,
dovolte, abychom Vám společně s Bobrem popřáli klidné a pohodové vánoce a do nového roku hodně zdraví, štěstí a nevšedních zážitků.

Na následujících stránkách se můžete dočíst, co všechno jsme společně prožili. V tomto čísle si na své přijdou především ti, kteří rádi cestují. Můžete se vypravit spolu s Dibem, Alicí a Víťou do USA, nebo se se Stokim projet Transsibiřskou magistrálou až k Bajkalu. Anička vám povypráví o tom, jak to chodí na Islandu. Nebo můžete zavítat na oslavu Tomových narozenin. Pro chytré hlavičky máme opět připraveno nějaké "luštěničko". Všem přejeme příjemné čtení.

REDAKCE

POMOZ BOBROVI NAJÍT DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ

CO SE V TOMTO ČÍSLE DOČTETE?

- **Prázdninový pozdrav**
Přehled našich letních aktivit
- **Work and Travel USA**
Co zažila Alice v Americe?
- **Americký sen**
Příhody mistra pizzaře
- **Safeguard 2017**
Z brankáře aktivním záložníkem
- **USA**
Další putování Lucky a DiBa
- **Můj tříměsíční zážitek na Islandu**
Není Au Pair jako AU PAIR

- **Svítilíš?**
Sbírka pro Světlušku
- **Podzimní puťák**
Tentokrát do žďárských vrchů
- **Poslední puchýř - Bučovice**
Zavírání turistické sezóny KČT
- **Tomova 50**
Superoslavička v Komárově
- **Tak jsme zase o něco chytřejší**
Naši vedoucí prošli zdravotkurzem
- **Vlakem přes Sibiř**
Transsibiřskou magistrálou se Stokim
- **Luštěňovky, křížovky, hádanky**
Luštění na dlouhé chvíle...

PRÁZDNINOVÝ

Ptáte se, co jsme dělali celé léto? Věřte, že jsme nezaháleli...

V prvních dnech července jsme odjeli na kolech z Opavy údolím Raduňky a Seziny na letní stanový tábor pod obec Zbyslavice. Patnáct vedoucích našeho oddílu připravilo pro 60 dětí (členů i nečlenů) patnáct dnů s celotáborovou sci-fi hrou Ztracená budoucnost, s tématem vesmíru, robotů, mutantů a především kresleného seriálu Futurama. V průběhu tábora se objevily zajímavé postavy ze seriálu, kluci a holky v barevných tričkách s logem tábora hráli netradiční sporty (Gorka-morka, Globetrotterská košíková, Famfrpál,...), závodili v turistickém závodě, hledaly se poklady, plnily osobnostní zkoušky, pořádaly se workshopy (noční obloha, pozorování měsíce, korálkování a další), na kolech jsme navštívili Planetárium v Krásném Poli, záchrannou terénní stanici v Bartošovicích, po celou dobu tábora se zkoušela solarografie, koupali jsem se v bazénu v Porubě a na koupališti v Klimkovicích, postavili jsme pizza pec a samozřejmě pizzu upekli, k táborovému zpívání byl vydán další oddílový zpěvník písní, létaly rakety a droni, schválně se nepovedl start rakety na Mars, den a noc s námi strávili i rodiče, z nichž někteří spali pod stany či širákem, utočit jsme si mohli cukrovou vatu, upéct na ohni trdelník a obrovský zájem byl o bramborové spirály, smažené na oddílové smažící pánvi a vůbec to byl tábor, jak má být. Zažili jsme horka i veliké bouřky. Vzniklo krásné táborové video a na oddílovém webu visí velké množství fotografií, které zaznamenaly i naši zpáteční cestu na kolech do Opavy.

O týden později, na přelomu července a srpna, odjela čtyřicítka starších členů společně s rodiči a přáteli v překrásných zelených trikotech s logem akce na outdoorovou cestu do Rakouska a Slovinska. Po prvních třech dnech strávených v horské oblasti Raxalpe a kempu v Kernhofu (cca 100 km za Vídní), byl na další týden cílem naší cesty sraz rakouské mládeže ÖTK u Turnersee v Korutanech, kde jsme posílili českou skupinu TOMů Čmoudík, Třicítka, společně se šéfem zahraniční spolupráce J.Homolkou.

V oblasti Raxalpe jsme zdolali ferratu Alpenvereinssteig s velkým převýšením, spluli řeku Schwarzu do Hirschwang a Salzu od přehrady přes Wildalpen. Někteří navštívili na kolech město Maria Zell a našli pramen řeky Salzy.

POZDRAV

Následující týden jsme strávili, společně s dalšími tomíky, u korutanského jezera Turnersee na srazu rakouské mládeže našeho partnerského Österreich touristische klubu a náš program byl opravdu pestrý a náročný. Vывezli jsme lanovkou kola na vrchol Petzen, ve čtyřhodinové pěší túře jsme zdolali jeho dvoutisícový hřeben a následně na kole sjeli nejdelší evropský 11 km dlouhý trail a dojeli zpět nádhernými korutanskými vesnicemi. Přestože panovala velká vedra, řeka Lieser měla dostatek vody, a proto jí velká skupina sjela včetně obtížné pasáže Lieserslucht, zatímco další část výpravy vyrazila na cykloputování kolem korutanských jezer. Další dva dny jsme opustili místo srazu a celá naše 40členná skupina se vydala do slovinských hor Karavanky, kde nás čekal trek z Jezerska s přespáním na chatě s příznačným názvem Češka Koča. Chatě, jejíž název připomíná 115 letou, částečně společnou, historii s Klubem českých turistů, jehož je náš oddíl členem. Noc na staré horské chatě uprostřed skalních masívů byl velikým emociálním zážitkem, okořeněný výstupem nejzdatnějších členů na druhý nejvyšší slovinský vrchol Grintavec (2558 m n.m.). Po návratu na místo srazu jsme uspořádali společný česko-rakouský táborák s českými i anglickými písničkami, nechybělo velké grilování, každodenní koupání ani plavba na lodích po Turnersee. Předposlední den jsme s podporou autobusu sjeli Drávskou stezku od Villachu zpět do kempu. Cestou zpět do Opavy jsme zastavili na několik hodin v Mixnitz, abychom zdolali Medvědí soutěsku, jednu z nejpěknějších v Rakousku.

Cestou zpět bylo v autobuse i dodávce veselo, neboť akce se povedla, nikomu se nic vážného nestalo a zážitky byly mocné. To opět dokazuje video a fotografie pořizované v průběhu celé akce, které visí na www.kadao.cz

Vedení oddílu KADAO děkuje všem vedoucím za jejich aktivitu při přípravě a realizaci obou velkých prázdninových, sportovních a turistických, akcí a současně děkuje našim tradičním partnerům a podporovatelům: Statutárnímu městu Opava, Asociaci turistických oddílů mládeže ČR, MŠMT ČR a Klubu českých turistů ČR.

TOM

WORK AND TRAVEL USA ALICE V AMERICE

„Dobře mluvíš anglicky, líbí se mi tvůj přízvuk a pěkně se usmíváš. Myslím že bys byla skvělá servírka. Co na to říkáš?“

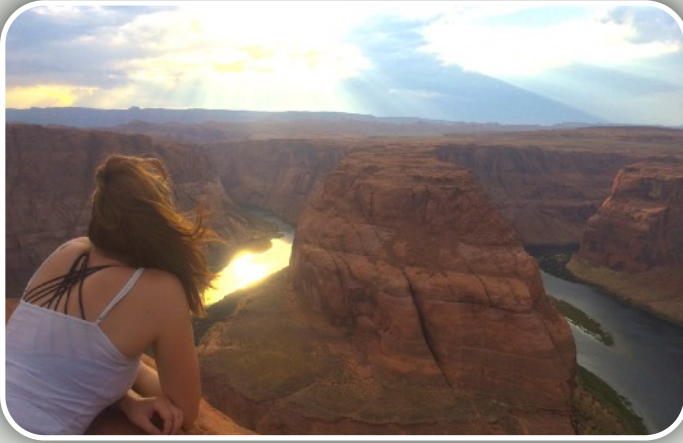
Takhle mile začal můj skoro čtyřměsíční pobyt v malinké vesničce ve státě Wisconsin. V den mého příjezdu do Baileys Harbor jsem večerela se svým novým šéfem. Chtěl mě přivítat, poznat a představit mi místo, kde budu pracovat. Překvapilo mě, že mi pochválil angličtinu. Prvních pár dní jsem byla hrozně unavená z neustálého přemýšlení o tom, jak něco řeknu, a i když jsem měla pocit, že někde hluboko tam ta gramatika a slovíčka jsou, tak ne a ne si na ně vzpomenout. Bylo to frustrující.

Číšníci většinou nedostávají plat (nebo jen nějaké drobné), ale berou si dýška. A dýška v Americe činí 15% jestliže to pro hosty nebylo „nic výjimečného“ a nebo jsou studenti, 20% jestliže bylo jídlo i servis v pořádku, no a právě často číšník dostane ještě víc,

třeba i 30 až 40%, když hosté chtějí opravdu ocenit jeho práci a dát najevo, že si večer opravdu užili. Na druhou stranu to ale není vůbec jednoduchá práce, aspoň co jsem poznala v „naší“ restauraci. Američané jsou zvyklí si ohledně svého jídla dost vymýšlet, a tak číšníci často dostávají dost komplikované objednávky se spoustou záměn příloh, způsobů přípravy masa, záměny omáček, porcí něčeho navíc. A také samotná úloha číšníka je trošku jiná než u nás. Není to jen o přinášení a odnášení jídla a pití, je to především o komunikaci s hosty. Oni jsou zvyklí svého číšníka poznat. A tak se ptají na jeho zájmy, vzdělání, plány do budoucna a pokaždé tak narazí na nějaké zajímavé téma k hovoru. A z pohledu servírky to pak vypadá tak, že máte šest stolů a u každého máte načnutou jinou konverzaci. A hosté čekají, že až zase přijdete, tak že budeme v konverzaci pokračovat. Takže servírka má plnou hlavu objednávek, snaží se odhadnout v jaké fázi jsou právě v kuchyni s přípravou jídla, kouká na bar, jestli už barman má hotové drinky, a ještě k tomu přemýšlí, s kým se to vlastně baví o čem.

Proto místo toho, abych byla v té první chvíli nadšená (což by byla v té situaci mnohem lepší reakce, protože to je obrovská příležitost a znamená to velkou důvěru ze strany šéfa), začala jsem ho přesvědčovat, že to má ještě promyslet, protože jsem to nikdy nedělala a že nevím, jestli bych to zvládla. On mi na to

ale řekl, že už si zvyknul na to, že se my Evropani hodně podceňujeme a že z toho co o mně ví a z toho, jak na něj působím, si je jistý, že budu dobrá. Prý ten byznys už dělá 20 let a jeho čuch se ještě ani jednou nemýlil. Ještě že tak!

Takhle tedy začalo moje Americké dobrodružství. Abych se rozmluvila a trochu si okoukala provoz restaurace, prvních pár týdnů jsem pracovala jako hosteska. Vítání lidí, usazování ke stolům a rozdávání jídelních lístků je moc milá práce. Na rozmluvení se, naprosto ideální. Taky jsem jako hosteska často pomáhala číšníkům, když nestíhali, a to mi zase hodně dalo do mojí budoucí servírkovské pozice.

Měla jsem i druhou práci. Naše restaurace byla spojena s cukrárnou, kde jsem párkrát za týden zdobila donuty a celý den vytrvale po lžičkách ujíždala s velikých kbelíků zmrzliny. Sněž co chceš a ještě dostaneš dobře zapláceno.

Bydlela jsem přímo nad restaurací, v pětipokojovém bytě s dalšíma osmi holkama. Chorvatky, Slovinky, Azerbajdžánky, Kazaška, Čiňanka, Ukrajinka. Byly celkem fajn a bylo zajímavé nahlédnout do trochu jiných kultur, ale mnohem víc jsem si seděla s místními. Začala jsem hrát volejbalový turnaj s moc

fajn partou mladých Američanů a s nimi jsem postupně trávila víc a víc času. Hráli jsme kulečník, badminton, ping pong, golf, pickleball (takový tenis v tělocvičně) a další Americké hry, chodili do přírody na procházky, sbírat houby, koupat se a tak. V práci jsem si pak poprosila o volná rána, a tak jsem v podstatě měla celý den čas na „kdejakou špatnost“ a večery jsem pracovala od 4 do zavíračky. To bylo skvělé, protože jsem měla opravdické prázdniny, a navíc si ještě vydělala poměrně hodně peněz. Cítím to jako veliké štěstí na místo a zaměstnavatele, protože málokdo má na Work and Travel tolik volného času na zábavu a tak příjemnou a dobře placenou práci.

Před odletem domů jsem si s dalšími čtyřmi studenty na WaT půjčila auto a společně jsme objeli většinu národních parků na jihozápadě USA. To by ale bylo vyprávění na samostatný článek. Bylo to VELKÉ.

Nelze tady na pár řádcích popsat všechny zážitky a dojmy. Musím říct, že moje léto bylo velmi akční, a i když se mi občas hodně stýskalo, zkusila jsem spoustu nového a jsem moc ráda, že jsem do toho šla. Tento rok ale už léto s oddílem nevynechám!:)

Alice

AMERICKÝ SEN

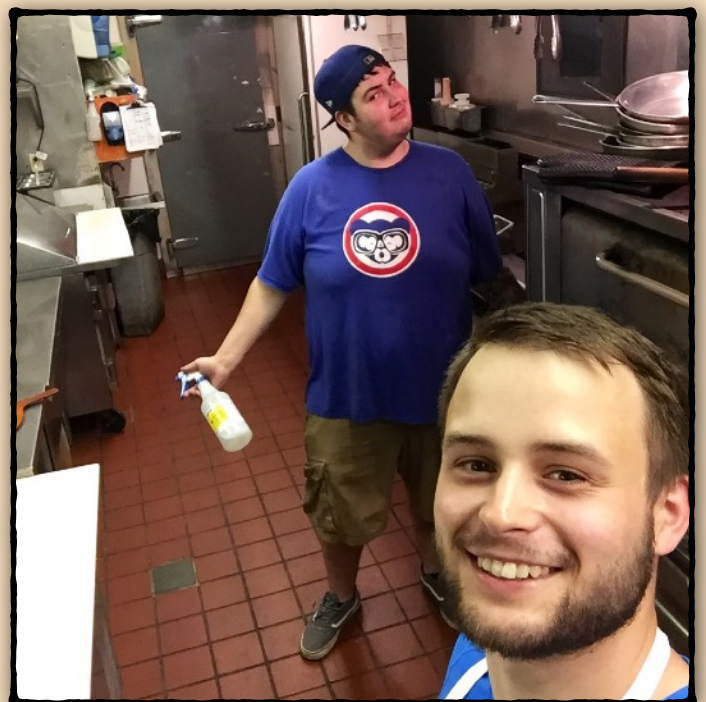
Hello boys and girls! Bylo prvního června šest hodin ráno, když jsem stál před terminálem 1 letiště Václava Havla a došlo mi, že už není cesty zpět. Teď se posadím do letadla a vrátím se za čtyři měsíce. Cíl byl jasný. Spojené státy americké, stát New Hampshire, horské městečko Bartlett, kde mě čekala především práce v restauraci Matty B's. Moc nervózní jsem nebyl. Bral jsem to jako fakt. Hlavou se mi spíš honily myšlenky, jak nejlépe zvládnout tu nekonečnou cestu. Nejdřív dvě hodiny z Prahy do Istanbulu, potom jedenáct hodin do Bostonu, a nakonec tři hodiny za volantem.

V letadle jsem spal asi dvacet minut, takže v totálně rozsekaném stavu jsem předstoupil před imigračního úředníka, který to na mě nejspíš viděl, moc mě nezdržoval a po všech nezbytných úkonech jako skenování otisků prstů nebo focení mi dal razítko do pasu a popřál krásné léto. Legrace začala v autopůjčovně Hertz. Ještě doma v Česku mi při objednávání auta kamarádi poradili slevový kód pro zaměstnance IBM s tím, že se mě nikdo nebude ptát, jestli tam pracuji, ať se nebojím. Stalo se, co jsem čekal. Pán za přepážkou mě vyzval, ať se prokážu jako zaměstnanec IBM. Když se přišlo na to, že nepracuji v IBM, připravil exkluzivní cenu jen pro mě. Bylo to \$198 na den. Málem jsem se vyvrátil. Plán B ale neexistoval, a tak nezbývalo než zaplatit. Cestu jsem s vypětím všech sil zvládl a o půl dvanácté dorazil do Bartlettu.

Ubytoval jsem se v baráčku, který má můj šéf Matt pro své sezónní zaměstnance. První dva týdny jsem tam byl sám, ale věděl jsem, že přijede můj kamarád Ticek, Matěj z Ústí nad Labem a Kuba z Bratislavy.

Hned ráno mi můj šéf Matt ukázal okolí, abych věděl, kam chodit nakupovat, kam za zábavou nebo do přírody, ale hlavně mi představil lidi z restaurace. Všechno vypadalo hrozně cool až jsem se na tu práci začal těšit.

Přesto že jsem byl sám nebyla nouze o zajímavé příhody. Oblíbená je zejména ta s hadem, kterého jsem potkal vedle naší pračky. Hrozně jsem se lekl a

a přes obývací křeslo jsem dal na útěk z baráku. Jel jsem to okamžitě oznámit do restaurace. Tam se mi vysmáli a říkali, ať se ničeho nebojím, protože tam prý žádní nebezpeční hadi nežijí. Mě to ale moc neuklidnilo. Další dva dny jsem prožil v nervu, abych ho nepotkal znovu. Pak přijel Ticek, který mi pomohl celý barák prohledat. Hada už jsme našťestí nenašli.

Začátky v kuchyni

Ze začátku jsem v kuchyni dělal takové pomocné práce jako mytí nádobí nebo příprava těsta na pizzu. To jsem všechno poměrně rychle pochytil. Velký problém mi dělalo se v kuchyni orientovat. Už jen názvy všech těch kuchyňských nástrojů. Většinu z nich nedokázal pojmenovat ani česky, natož anglicky. Vznikali tak situace, kdy jsem dostal pokyn přinést ták a přinesl jsem plech. Netrvalo ale dlouho a nová slovíčka jsem se naučil. Dnes jsem v trochu jiné situaci. Spoustu kuchyňského náčiní umím anglicky, ale stejně jako na začátku neznám český ekvivalent.

Po čtrnácti dnech přijel konečně Ticek a dva dny po něm i Matěj z Ústí. S klukama začala být i větší legrace. Třeba když jsem ztratil peněženku. Prohledal jsem všechno, barák byl vzhůru nohama. Na místech, kde jsem chodil nakupovat měli moje telefonní číslo. A nic. Jako by se po ní slehla zem. Na radu kolegů v práci jsem se vydal na místní policii s nadějí, že ji třeba někdo našel a přinesl ji tam. Nebyla tam, ale celkem mě překvapilo, jak se pan policista zajímal. Ptal se, kde jsem ji ztratil, jak vypadala, co bylo uvnitř, vzal si na mě kontakt apod. Celé to nakonec nebylo tak dramatické, protože asi po třech dnech ji Matěj našel ve svém batohu. No vážně vtipné. Nicméně jsme se shodli, že jeho peněženka je hodně podobná a prostě si ji spletl.

Čtvrtého července, když už dorazil i Kuba ze Slovenska, jsme zažili nejvýznamnější americký svátek, Den nezávislosti. To je den, kdy Spojené státy vyhlásili nezávislost na Velké Británii. Tento den berou Američani opravdu vážně. Pořádají se vojenské přehlídky, koncerty, odpalují se ohňostroje a lidé se oblékají do národních barev. I my jsme se přizpůsobili. Koupili jsme si trička s americkou vlajkou a na auto připnuli americkou vlajku. Reakce po příchodu do práce byly výmluvné a hlasité. „Yes! Go America.“, ozvalo se například.

Byla to i dřina

Nebylo však jen radosti. Práce v kuchyni se totiž začala trochu komplikovat. Postupně nás opustili tři kuchaři z pěti a nikdo místo nich nepřišel. A to se stalo v době, kdy letní sezona byla v plném proudu a restaurace byla stále plná. Z nás čtyř kluků, kteří původně přijeli jen na výpomoc se stali regulérní kuchaři. V práci jsme trávili i třináct hodin denně s tím, že za celý týden jsme měli každý pouze jedno volné odpoledne. Trochu zrychleně jsme se naučili vařit všechna jídla. Bylo třeba umět z paměti všechny druhy pizzy, burgerů i salátů. Když totiž začaly chodit objednávky nebyl čas na nic vzpomínat. Navíc Matt byl dost nervní člověk, takže když se něco nepovedlo, dal to dost hlasitě najevo. Takový trochu Zdeněk Pohlreich.

Celkem nás štvalo, že jsme neměli přes léto žádné volné dny, abychom mohli poznat okolí. Ke konci se to ale trochu obrátilo, když nám Matt jako poděkování přidal nějaké peníze a dal nám pár dní volna. Jenomže co se nestalo. Den před prvním volnem jsem si při krájení zeleniny uřízl kousíček ukazováčku. Nic velkého, ale krve

krve bylo plno a musel jsem na ošetření do nemocnice. Zastavili mi krvácení, dostal jsem protitetanovku a penicilin. Naplánované výlety do okolí jsem absolvoval i balgiovém rauši. I tak se mi podařilo vylézt na místní nejvyšší horu Mount Washington a vyjet k oceánu do sousedního státu Maine.

Ještě jedno velké překvapení si pro nás Matt přichystal. Všechny své zaměstnance vzal za odměnu do Bostonu na basebalový zápas. Spali jsme v pronajaté vile a před zápasem navštívili hned dvě restaurace a jeden bar. Všechno na Mattův účet. Krásné rozloučení po náročném létě.

Konečně prázdniny

Následující den začalo sedmnáctidenní cestování, na které jsme se vydali s Tickem. Autobus nás odvezl přímo do srdce New Yorku, na Manhattan. V New Yorku jsme jako první vyrazili na slavný tenisový turnaj US Open, který se tam zrovna hrál. Viděli jsme zápas naší Karolíny Plíškové, kde sice prohrála, ale i tak to byl krásný zážitek.

New York je hodně velké město, a tak nebylo možné vidět vše. Stihli jsme ale vše podstatné. Brooklynský most, nejvyšší mrakodrap One World Trade Center (541 m), Times Square a taky památník 11. září, což byl celkem silný zážitek.

Z New Yorku jsme se letadlem dopravili do Las Vegas, kde jsme se potkali s Dibem, Luckou a dalšími spolucestovatelkami Gabrou a Adlou. Ubytovali jsme se v hotelu Circus Circus, který vážně vypadá jako jedno velké šapito. Vypadá zvláště, stejně jako celé Vegas. Všechno je naleštěné, nasvícené, blikající. Stojí tu repliky sochy Svobody, Eiffelovi věže nebo egyptské pyramidy. My jsme tam strávili jen jednu noc. Oslavili jsme Tickovi narozeniny, prohráli pár dolarů na automatech a vydali se objevovat to, kvůli čemu jsme přijeli. Americké národní parky.

V parku Zion jsme šli túru korytem řeky, kde bylo místy po pas vody. V Monument Valley jsme si vzpomněli na slavnou scénu z Forresta Gumpa, kde se při svém běhu napříč Amerikou najednou otočí a řekne: „Jsem unavený, jdu domů.“ Death Valley je zase jedno z nejteplejších míst na zemi, kde výjimkou nejsou teploty přesahující 50 stupňů. V parku Sequoia jsou zase tak obrovské stromy, že se tam člověk cítí jako Alenka v říši divů. Nebo ve slavném parku Yosemite jsme viděli medvěda asi z dvaceti metrů.

Po dobrodružství v národních parcích nás čekala návštěva San Francisca. V tomto městě jsme nezažili nic extra zábavného, ale je fajn se tam jen tak procházet, protože je krásné. Na břehu oceánu je možno vidět spoustu lachtanů, v čínské čtvrti jíst opravdové čínské jídlo nebo vidět souboje lidí převlečených za čínské draky. Pak je tady taky slavný most Golden Gate. Sice jsme po něm jeli, ale kvůli mlze ho skoro nebylo vidět.

Poslední zastávkou bylo město andělů – Los Angeles. Tam jsme navštívili Venice Beach. Pláž, kterou vyhledávají zejména surfaři kvůli vlnám. My jsme si půjčili kola a celou několikakilometrovou pláž jsme projeli na kole. Bylo zajímavé pozorovat spoustu různých malířů, skateboardistů a obchodníků.

Náš poslední den v Americe jsme strávili ve filmových studiích Universal. Jde vlastně o zábavní park, kde možné kouzlit jako Harry Potter, projít si slavnou školu v Bradavicích, na lodi řekou v Jurském parku nebo se proměnit v opravdového Transformera. Nejlepší ale stejně byl zápas ve Famfrálu. Díky moderní technice tam dokáží nasimulovat let na koštěti v obrovské rychlosti, ale přitom je člověk stále na zemi a téměř stojí. Těžko se to vysvětluje. Tohle prostě musíte zažít!

Tohle bylo moje léto v USA. Pokud budete mít taky tu možnost neváhejte ani vteřinu. Stojí to za to.

Kdyby někoho zajímaly moje zážitky podrobněji, koukněte na web www.vitatubyl.cz. Celé léto jsem tam zaznamenával své vzpomínky. **Vítá**

Po úspěšném zvládnutí kurzu základní přípravy ve Vyškově jsem byl v říjnu povolán na své první cvičení s naší rotou – cvičení SAFEGUARD. Je to cvičení, které má prověřit a naučit záložáky jejich hlavní činnosti – strážní službě. Různě po kraji jsme měli předem vybrány ODOSy a OKI (vojenskou hantýrkou objekty důležité pro obranu státu a objekty kritické infrastruktury), postaveny u nich perimetry s hlídkami, kontrolně-propouštěcí stanoviště a cvičili na nich napadení militantní skupinou, improvizovanými výbušnými systémy či běžný kontakt s civilisty. Všechna tato činnost pak probíhala ve spolupráci s hasiči či policíi.

Člověk se během služby dostával často do zajímavých situací. Obzvláště na strážní letišti jsme si připadali jako nějaká atrakce, protože si nás chodili fotit maminky s dětmi. Nicméně o akci taky nebyla nouze, přece jenom likvidovat výbušné systémy potažmo ozbrojené teroristy vyžaduje nejen kooperaci v týmu, ale často také plno vystřelených nábojů. Za cvičení jsme si tak vyzkoušeli ochranu či ostrahu objektů jako vodní nádrž Žermanice, elektrorozvodnu v Kletné či letišti Mošnov. Letišti také bylo místem naší základny, která se ovšem musela nejdříve postavit.

Musím říct, že dnes mají vojáci obrovský luxus. Nafukovací stany s vytápěním, toalety a

sprchy ve vojenských kontejnerech a vybavení vojenské kuchyně se dá v klidu srovnat s kdejakou restaurací. Taky to jídlo podle toho chutnalo výborně.

Poslední den cvičení byl poté takový ukázkový pro různá média a představitele kraje a samospráv, které završilo hodnocení naší činnosti a ohodnocení cvičení z hlediska takticko-logistické přípravy. První cvičení splnilo mé očekávání a já se už teď těším na zimní turnus s plnou zbrojí v Krkonoších.

Svobodník Bobo

Ahoj kluci a holky,
v posledním čísle Bobra jste se mohli dočíst, že já (Dib) společně s Luckou vyrážíme přes léto do USA pracovat a cestovat. Již pár týdnů jsme doma a tak bych se s vámi rád podělil o zážitky. Na to, abych popsal vše podstatné, bych potřeboval celé vydání tohoto časopisu a tak se pokusím shrnout jen to nejdůležitější.

Naše cesta za velkou louží by se dala rozdělit na dvě části. Prvních 10 týdnů jsme pracovali v hotelu Sun Mountain Lodge v městečku Winthrop ve státě Washington na severozápadě USA. Celý stát je velice hornatý, i my jsme bydleli obklopeni kopečky. Winthrop je poslední městečko před vjezdem do národního parku Severní Kaskády, vystavěné ve westernovém stylu.

Bydleli jsme u jezera nedaleko od hotelu a každé ráno jsme stopovali do práce, kde jsme pracovali jako uklízečky. Práce nás velmi bavila, často jsme si povídali s hosty a sem tam nám někdo nechal dýško na pokoji. Na konci každého dne jsme chodili do prádelny, kde jsme pomáhali zmenšovat hromady špinavého prádla.

Každý týden jsme měli dva volné dny, které jsme využívali k cestování po okolí. Občas jsme jezdili na kolech, které jsme dostali od jedné staré paní. Dvakrát jsme byli i v Severních Kaskádách, právem přezdíváných jako „Americké

Alpy“. Podnikli jsme zde několik kratších túr, z nichž se nám nejvíce líbil okruh Maple Pass Trail.

Často jsme se setkávali s Šárkou (Havrlantovou), která pracovala v cukrárně v městečku. Šli jsme se podívat třeba i na bluesový festival. Na začátku srpna jsme si našli druhou práci a tak jsme po večerech umývali nádobí v hotelové restauraci, abychom si přivydělali pár peněz na cestování.

Navštívili jsme také Seattle, přímořské město, rodiště hudebníka Jimmiho Hendrixe a Nirvany a slavné (a hnusné) kávy Starbucks. Nachází se zde mrakodrap Columbia Center, který je se svými 285 m druhým nejvyšším na západě USA. Výhled na město z něj byl nádherný, stejně jako výhled z trajektu na ostrov Bainbridge, kdy se všechny mrakodrapy krásně ukázaly. Na ostrově jsme byli ubytováni u hotelových hostů, se kterými jsme se

seznámili při uklízení jejich pokoje. No, i práce přináší zajímavé zkušenosti.

1. září jsme se přesunuli z Winthropu do San Francisca, kde začala druhá část našeho výletu za velkou louží. Půjčili jsme si totiž auto a za 14 dní jsme projždili 11 národních a dalších 6 státních parků na jihozápadě USA. Nejprve jsme ale v San Franciscu prohlédli známý červený most Golden Gate, klikatou ulici Lombard nebo molo 39 se skákajícími lachtany.

Následně jsme vyrazili podél moře do surfařského ráje Santa Cruz, odkud jsme přejeli do vnitrozemí, abychom si prohlédli největší organismy na světě – stromy sekvojovce obrovské v národním parku Sequoia. Největší z těchto stromů General Sharman měří v obvodu 31 m, v průměru 11 m a váží více než 2100 t. Odtud jsme vyrazili do národního parku Yosemite, kde jsme ve dvou dnech slezli magickou horu Half Dome. Podívali jsme se také na téměř kolmou 910 m vysokou stěnu Dawn Wall, kterou před nedávnem zdolal český horolezec Adam Ondra.

V Bodie State Parku jsme si prošli historickou zlatokopeckou vesničku, u jezera Mono jsme zase obdivovali tufitové věže vytvořené poklesem vodní hladiny. Projeli jsme také Údolí Smrti, kde byla naměřena nejvyšší teplota na Zemi, 56 °C. V době naší návštěvy zde bylo o 12 °C méně, což je běžný letní průměr.

V městě hříchu plném kasin Las Vegas jsme se ve víru večera potkali s Vítou Matelou a

Tickem, se kterými jsme pak další tři dny cestovali. Společně jsme projeli národní parky Zion a Bryce Canyon ve státě Utah. Oba parky jsou úchvatné. Zion je dlouhý klikatý červeno-zelený kaňon se strmými stěnami, na jehož konci se chodí pěší túra řekou. Naopak v Bryce Canyonu se nachází tisíce pískových věžiček.

Abychom toho co nejvíce viděli, hodně jsme chodili a to hlavně dopoledne, kdy teplota v této polopoušti byla ještě snesitelná. Spali jsme vždy v autě, každý den jsme jej někam odstavili, přespali jsme a ráno pokračovali dál, což bylo vzrušující. A taky jsme nemuseli stavět stan každý večer.

V Utahu jsme navštívili ještě národní park plný skalních oblouků Arches nebo obrovský řekou Colorado vytvořený několikapatrový kaňon Canyonlands. Viděli jsme i Monument Valley, posvátné místo indiánů, ke kterému doběhl i Forrest Gump. Nejvíce nás však učaroval

magický kaňon Antelope, ve kterém sluneční svit vytváří neuvěřitelné siluety.

Navštívili jsme také Velký Kaňon (Grand Canyon), do které jsme jako správní turisté podnikli jednodenní túru (na rozdíl od ostatních rádoby turistů). Slezli jsme 1 000 výškových metrů a pořád jsme nedošli až na dno. Asi tak je kaňon obrovský.

Posledním našim navštíveným národním parkem byl Joshua Tree. Zde v poušti rostou stromy juky královské, které se nevyskytují nikde jinde na světě.

Výlet jsme zakončili v Los Angeles. Koukli jsme na chodník slávy v Hollywoodu a taky na zápas amerického fotbalu, kde se na stadionu sešlo neuvěřitelných 56 tisíc fanoušků.

Celý zaoceánský výlet jsme si neskutečně užili. Máme spoustu zážitků, kamarádů, zlepšili jsme se v angličtině, viděli jsme nová místa a to je důvod, proč by každý měl takto někam vyrazit i přes to, že nebude po 21 letech na táboře

Ahoj DiB

EMOJI QUIZZ

Dokážeš rozluštit slova zašifrovaná pomocí emotikonů?

Správné odpovědi ti sdělí: **ANIČKA.**

_____

_____

_____

_____

_____

Jak už možná víte z předchozího čísla Bobra, tak jsem se v červnu vydala na cestu na Island, konkrétně do jeho hlavního města – Reykjavíku. Proč Island? Už dlouho jsem uvažovala nad tím, že bych chtěla zkusit vyjet do nějaké země pracovat jako Aupair (paní, která bydlí v rodině, hlídá jí děti a pomáhá s domácností). Hrozně mě to lákalo. Původní plán byl, že bych zkusila najít rodinu v Norsku. Byla jsem tam minulé prázdniny s Danečkem a moc se mi tam líbilo a taky jsem si tenkrát řekla, že se sem za rok vrátím, na delší dobu. Později jsem však prohlížela mapu světa a narazila na Island. Říkala jsem si, že na Island není zase taková možnost se dostat, jsou tam drahé letenky, je to daleko, a tak co je lepšího, než strávit prázdniny na ostrově se spoustou vodopádů a přírodou, která je tak rozmanitá, že pokaždé zíráte, jak je tohle vůbec možné:).

Moje rodina se skládala z mamky Huldy, taťky Hjaltiho, synů Tryggviho (2 roky) a Grímura (2 měsíce). Od června do konce srpna vypadal můj den asi takhle - střídalo se uklízení, hlídání kluků, uklízení, hlídání kluků a občas pečení. K tomu jsem si zařídila další dvě práce a to uklízení pokojů v hotelu a uklízení apartmánů. Sice jsem večer padala únavou do postele, ale stálo to za to.

Ve volném čase jsem chodila na srazy s dalšími aupairkami - šly jsme do bazénu nebo si naplánovaly různé túry. Asi nejlepší zážitek byl výstup na horu **Esju**, nedaleko Reykjavíku. Také za mnou třikrát přijela známá – dělá průvodkyni českým turistům, a tak vždy když přiletěla, vzala mě s nimi na výlety. Nejkrásnější zážitek byl den,

kdy jsme vyjeli na souostroví Vestmannaeyjar, konkrétně na největší z ostrovů **Heimaey** - zdolali jsme sopku Eldfell a nejvyšší vrchol ostrova.

Co se týče mé rodiny, byla přátelská a milá. Často jsme měli velké rodinné obědy a večere, různé oslavy a několikrát jsme si udělali výlet lodí na ostrov **Videy**, kde jsme pořádali pikniky. Tento ostrov je proslavený díky **Imagine peace tower** – památník věnovaný Johnu Lennonovi, který nechala vybudovat jeho manželka Yoko Ono. A mezi poslední zážitky patří večer, kdy mě moje „máma“ vzala na V.I.P. párty **Miss Iceland 2017**. Moje náhradní „máma“ totiž patří mezi největší stylisty na Islandu – oblékala třeba

herce ze seriálu Game of Thrones, když se natáčelo na Islandu. Častokrát k nám chodili na večeri známí islandští zpěváci či sportovci. Akorát jsem se vždycky dozvěděla, co jsou zač, až když odešli, ale bylo zajímavé tohle zažívat.

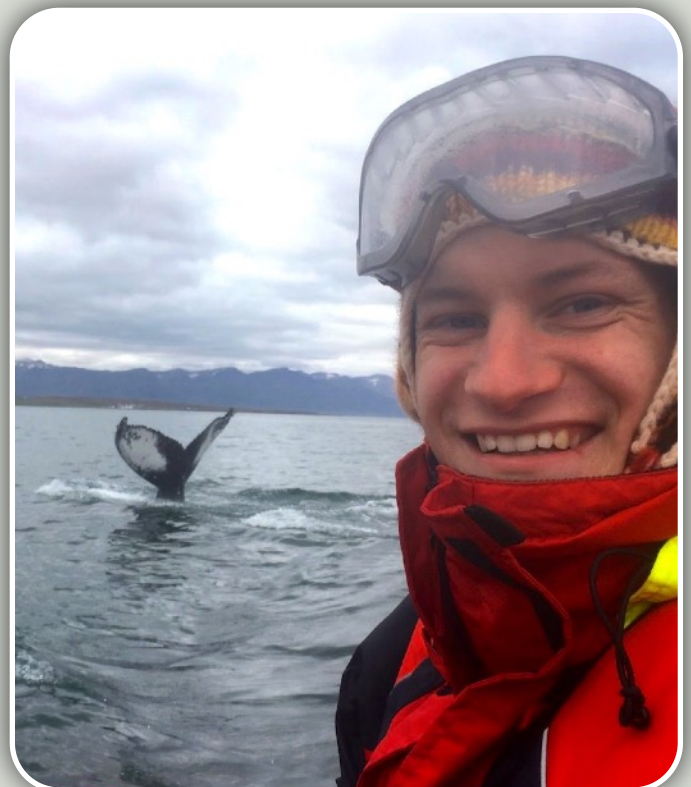
Na konci srpna, kdy mi skončila práce, přiletěl Dan. Hrozně jsem se těšila. Pár dní jsme strávili v Reykjavíku u rodiny, ale pak jsme už vyjeli po své vlastní ose. Stejně tak má rodina, která nechala všeho, a na 2 měsíce se odstěhovala do Španělska.

Náš plán s Danem byl takový, že si půjčíme auto a projedeme Island dokola. Což se taky stalo. Vypadalo to nějak takhle: Ráno jsme si udělali plán co chceme vidět, pak vyjeli na cestu, nikam jsme nespěchali, občas se stavili na horkou čokoládu, kochali se přírodou a večer přijeli do campu. Řekli jsme si, že nepojedeme na křeč, abychom stihli úplně všechno, ale na pohodu a buď všechno stihneme, anebo ne. A stihli. A bylo to mega.

Směr cesty byl od jihu na sever. Celá fauna i flóra je prostě neuvěřitelná! Střídal se vodopády, zelené pláně plné života, černé pláně, kde to vypadalo jako v pekle, lávová pole, papuchálci (ptáčci, kteří jsou symbolem Islandu), velryby, útesy, gejzíry, ledovcové zátoky,

přístavy, sopečné krátery či bublající šiřčité díry v zemi. Do toho nám rodina zařídila tři výlety, které jsme po cestě absolvovali. Arctic rafting – na raftu jsme sjížděli řeku pod vodopádem Gulfoss. Seděli jsme v raftu s Indy, kteří byli hrozně fajn, a hráli spoustu her, ať už kdo skočí do vody salto nebo vydrží na okraji raftu, co nejdelší dobu. Na konci nám byla sice hrozná zima, ale dostali jsme možnost jít do sauny a uvařit si horkou čokoládu s marshmelow. Za mě paráda. A myslím, že u Dana to mělo stejný úspěch. Pozorování velryb – **Whale watching** – oblékli jsme se do speciálních oblečků a vyjeli na člunu na oceán pozorovat velryby. Asi se budu opakovat slovy skvělé a super, ale je to fakt šílený pocit, když od vás metr vyplavou na hladinu tři velryby a jsou tak blízko, že si na ně skoro můžete sáhnout. Další z nejsilnějších zážitků. Jako poslední jsme měli prohlídku jeskyně - **Víðgelmir lava tube**.

Poslední tři dny před odletem nám „naše rodina“ půjčila tzv. summer house, který je situovaný na okraji národního parku - Pingvellir. Byla to obrovská luxusní vila s venkovní vířivkou, kde jsme v noci sledovali polární zář a večer západ slunce s výhledem na jezero a národní park. Počasí nám přálo a přšelo možná jen 2 dny z celé cesty, což se tady moc nevidí.

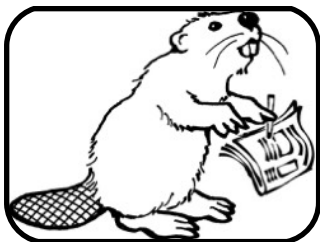
Díky moc, jestli jste to dočetli až sem:).

Bylo to mega fajn, Island je krásný, stejně tak Islandané jsou přátelští a otevření lidé a i když jsem obrečela každé táborové video, jsem ráda, že jsem jela. Mám nové zážitky, kamarády i zkušenosti a ty se hodí, ne?:) A jestli budete mít možnosti někdy na Island vyrazit, jeďte! Stojí to za to!

ANČA

Malý islandský slovník.

Ahoj	Hi/Halló
Děkuji	Takk
Ano	Já /:jáú:/
Ne	Nei /:néj:/
Ahoj (loučení)	Bless, bless
Dobrou noc	Góða nótt!
Papír	Papír
Ananas	Ananas
Traktor	Traktorán

CESTOVATELSKÝ KVÍZ

Dokážeš k napsaným textům správně přiřadit jazyky?

Správné odpovědi nalezneš na straně 27.

1)	how are you
2)	как дела
3)	cómo estás
4)	你好吗
5)	hvordan har du det
6)	quomodo surrexit
7)	kako si
8)	元気
9)	comment ça va
10)	jak się masz
11)	wie geht es dir

A)	latina
B)	japonština
C)	francouzština
D)	polština
E)	dánština
F)	angličtina
G)	čínština
H)	španělština
I)	ruština
J)	němčina
K)	chorvatština

SUBOKU

Doplň tabulku o zbývajících číslicích 1 až 9 tak, aby se žádná číslice v žádném sloupci, řádku, a ani jednom z devíti malých čtverců o hraně 3 čtverečky neopakovala.

Dokážeš to?

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

SVÍTÍŠ? ANEŽ SBÍRKA PRO SVĚTLUŠKU

Náš oddíl se již po třetí rozhodl zapojit do sbírky pro Světlušku. A tak jsme se druhý týden v září vypravili do ulic. S tykadélky na hlavě jsme lidem nabízeli možnost přispět do sbírky. Pro ty z vás, kteří by to snad zatím nevěděli, Světluška je nadační fond českého rozhlasu na podporu nevidomých. Nám se letos podařilo vybrat krásných 22 615 Kč. Je skvělé, že se mezi námi opět našlo tolik nadšenců, kteří se nebáli obětovat svůj volný čas na pomoc těm, kteří to potřebují. Vám, kteří nám pomohli znovu moc a moc děkuji a věřím, že se nás příští rok zapojí ještě více. **Kača**

PODZIMNÍ PUŤÁK 26.-29. 10. 2017

Letos byly podzimní prázdniny sice o den kratší, protože státní svátek připadnul na sobotu, ale i tak jsme nemohli porušit tradici a vydali jsme se na podzimní puťák do gruntu Blatiny, který je ve Žďárských vrších a na Vysočině. Vaši vedoucí zde byli tři roky zpátky o Velikonocích, také

jsme zde měli jet o letních prázdninách na cyklopuťák, ten ale bohužel nebyl pro nezáměr.

Jelikož se nás přihlásilo opravdu hodně (skoro 55), byli jsme nuceni místo vlaku vyjet vlastním autobusem, což se nakonec ukázalo, že to byla ta nejlepší volba.

Ve čtvrtek ráno jsme se tedy všichni vydali busem, jen pár lidí jelo v dodávce s věcmi, a po cestě se zastavili, abychom si prošli údolí říčky Doubravy. Skončili jsme v Chotěboři a autobusem dojeli v podvečer do chaty. Večer měl na starost Keliš, Jezus a DiB, ale nakonec pouze DiB. Měl přichystanou prezentaci o jeho prázdninách v USA. Ve středu má ve škole přednášku, proto si chtěl vyzkoušet publikum.

Druhý den ráno bylo nemilé. Venku bylo opravdu škaredě a pršelo. Museli jsme tedy změnit program. Dopoledne se neslo v duchu her uvnitř a to konkrétně vlašťovkiády. Házelo se na vzdálenost, na přesnost, do okýnka a na obodovaný žebřík. Odpoledne jsme pak autobusem odjeli do Bystřice pod

Pernštejnem a v místní obrovské sportovní hale sportovali. Celou tělocvičnu jsme rozdělili na tři části, takže každý dělal, co chtěl. Holky si mohly svičít na žíněnkách, všichni hráli florbal, ringo, přehazovanou a vedoucí pak i volejbal. Zároveň zde byla opravdu velká horolezecká stěna, takže mnoho z nás na míč ani nesáhlo a byli pořád u lan. Poté jsme jeli do bazénu do Nového Města na Moravě. Vedoucí si zde přišli na své díky wellness zóně, děti klasicky blbly v divoké řece a pod všelijakými tryskami.

Večer Jezus připravil v duchu Halloweenu. Družstva dlabala dvě dýně a dávali dohromady strašidlné příběhy. Po programu se ještě hrálo na kytary a zpívalo.

V sobotu jsme se konečně vydali i ven. Vyšli jsme na Devět skal. Byla to moc hezká, asi sedmikilometrová túra mezi skalami, stromy. Skrz moc hezkou přírodu této oblasti. Okořeněno to bylo velkou spoustou hub, které jsme sbírali. Stačilo jít pouze po cestě a i tak bychom měli plou tašku (košík jsme bohužel nechali doma). Poslední zastávkou před návratem byl kamenný památník českého horolezce Radka Jaroše, který zdolal všechny "osmitisícovky" světa.

Přišli jsme v brzkých odpoledních hodinách, takže se jelo opět do bazénu. Tentokrát do Žďáru nad Sázavou.

Večer měl na starost LP a další, hrály se netradiční lodě. Někteří vedoucí totiž odjeli do kulturního domu v Herálci, kde úplnou náhodou hrály dvě naše oblíbené kapely a to Vypsaná FiXa a Mňága a Žďorp, jejichž písně zní na naše kytary velice často.

V neděli bylo počasí dost zajímavé. Už někteří rodiče nám volali a varovali nás před silným orkánem, který má přijít. A přišel. V plánu ale nebyla žádná cesta lesem, ale pouze návštěva památky UNESCO Zelená hora ve Žďáru nad Sázavou. Ovšem cesta do Žďáru byla zajímavá. Kluci museli třikrát vylézt z busu, protože museli alespoň kousek posunout. přes cestu le- tak je

Sice jsme nenachodili tolik kilometrů jako předešlé roky, ovšem ne vždy počasí vyjde. Věříme, že chození máme dost po celý rok, proto jsme rádi, že jsme si to užili po svém.

TeTe

POSLEDNÍ PUCHÝŘ BUČOVICE

16.-19. 11. 2017

Již tradičně jsme se vypravili na pochod "Za posledním puchýřem" jakožto jednu z posledních akcí v roce. Letos se tento pochod konal v Bučovicích. Sešli jsme se u klubovny ve čtvrtek v 16:00 hodin. Hned potom, co jsme naložili všechny věci do autobusu, jsme vyjeli. V Bučovicích jsme měli na celý víkend tělocvičnu, ve které jsme spali a samozřejmě sportovali. Čtvrteční večer patřil hrám v tělocvičně a deskovkám.

V pátek jsme se vydali na celodenní asi 14 kilometrový výlet do Chřibů. Na první zastávce jsme si zahráli hru s čepicemi. Dále jsme pokračovali na hrad Cimburk a po cestě jsme sbírali špejle, které tam schovávali Dan, LP a Pérák. Na hradě jsme si dali větší pauzu na prohlédnutí a svačinu. V hradním šenku, ve kterém se kvůli nám roztopilo v kamnech, jsme si s kytarou zavzpomínali na Wabiho Daňka, samozřejmě několika jeho písničkami. Tradiční společné foto nesmělo chybět. Protože jsme měli ještě velký kus cesty před sebou, pokračovali jsme dál přes skalní útvary Kazatelna a Kozel, se zastávkou na poutním místě Sv. Kliment s přeskrápnou kaplí. Došli jsme do Osvětiman, kde nás čekal autobus a zavezl nás rovnou do jídelny na večeři. Večer se zase hrály hry v tělocvičně a to především florbal a volejbal.

V sobotu jsme se zúčastnili každoročního pochodu. Celý den jsme hráli Stopařovu hru, ke které jsme každý dostali 5 lístečků a když jsme řekli zakázané slovo (kdy, kde, jak, proč, ano, ne), museli

jsme dát jeden lísteček tomu, kdo to slyšel jako první. Cestou jsme sbírali razítka do Puchýřovského záznamníku, což je tradiční zvyk pro tento pochod KČT. Šli jsme trasu v opačném směru, a proto jsme asi v půlce pochodu začali potkávat, zpravidla starší, účastníky pochodu. To už tak je! Cestou jsme na jedné ze zastávek upekli vuřty. Když jsme došli do cíle (asi 12km), čekala nás poslední kontrola v Klouboučkách, kde nás čekalo velké překvapení. Zabijačka!! Zabijačková polévka za 10 Kč, klobásy a všechny ty (ne)zdravé pochutiny vytažené z kotle. S mastnými "hubami" jsme pak odjžděli autobusem do Slavkova u Brna na Mohylu míru. Večer jsme strávili v bazéně, který byl hned vedle tělocvičny.

V neděli od rána přšelo, a tak jsme se rozhodli nejít už na žádnou túru a jenom jsme navštívili zámek v Bučovicích a pak již z nebe padalo vše: déšť i sníh, a tak jsme sedli do cukrárny a vyjedli všechny zákusky, co jich tam měli. Domů jsme jeli o dvě hodiny dřív. Dohromady jsme ušli 26km, což je více než na puťáku. Myslím, že se celá výprava povedla, počasí nám vlastně přálo, nikomu se nic nestalo a hlavně jsme si to všichni moc užili.

Markét

NAJDEŠ 10 ROZBÍLŮ?

Správné odpovědi ti sdělí: **Keliš**

TOMOVA

14.-15. 10. 2017

Tom má na-ro-ze-ni-ny, my má-me, přá-ní je-di-ný...

Snad každý člen oddílu by měl vědět, že TOM 4207 Kadao z Opavy byl založen 10. října 1984 a to znamená, že letos oslavil 33. výročí. A aspoň každý druhý člen oddílu by měl vědět, že Tom založil Kadao v den, kdy mu bylo 17. A aspoň každý třetí, kdo zná tyto dvě informace a umí počítat, ví, že Tom letos oslavil 50!

Po dlouhém rozmýšlení se Tom nakonec rozhodl pozvat dohromady rodinu i nás - oddílové vedoucí, instruktory a některé bývalé členy. Po kávě a zákusku s rodinou jsme dorazili v podvečer do komárovské Orlovny. A hned bylo o zábavu postaráno. Prvně na řadu přišla píseň, kterou složili Polda s Alicí. Tklivý refrén jsme zpívali vždy společně:

„Život je prostě krásný.

Přesně tak, jak si ho uděláš sám...

...a pak nejsi sám.

A my jsme v tom s tebou...“

Následně se slova chopil mistr slova Marcel, aby Tomovi předal oddílový dar, na který jsme se složili. Tomovi přinesl obrovskou krabici s obrázkem LCD televize. Uvnitř však byl batoh Thule Guidepost, který nahradí Tomovu starou roztrhanou Gemmu. Tom od nás

dostal ještě velký obraz, na kterém je umístěna fotka každého člena oddílu s přáním k padesátinám.

Posledním dárečkem byl krátký animovaný film, vyrobený námi všemi, režiséra Marcela Bernarda, který zachycuje střípky z Tomova života doma i v oddíle. Film sklídl velký úspěch a pak už se mikrofonů a hudebních nástrojů chopili ti, kdo mohli v čele s Poldou a Alicí a zpívalo se a hrálo až do pozdních nočních hodin.

Mnoho z nás na oslavě také přespalo. Ráno přišli na řadu popravky, pomohli jsme uklidit sál a pak jsme se přesunuli do komárovské tělocvičny, kde jsme vypotili všechny nadbytečné kalorie při florbálku.

„Neformální párty (takto svou oslavu Tom pojmenoval)“ jsme si náramně užili a nezbývá, než mu poděkovat za naše krásné mládí a popřát mnoho dalších krásných let strávených mezi svěžími mladými lidmi.

DiB

(v článku jako vedoucí z Kadaa, nikoli syn)

TAK JSME ZASE O NĚCO CHYTŘEJŠÍ

ANEB ZDRAVOKURZ

3.-5. a 24.-26. 11. 2017

Měsíc listopad byl (a vlastně ještě je...) hodně nabitý. Kromě oddílových akcí, se někteří z nás přihlásili na školení zdravotníků zotavovacích akcí, kterému se zkráceně říká ZDRAVOKURZ. Ve dvou listopadových víkendech vyrazili Mája, Dib, Tete, Nelka, Tom a kamarád Adam Šťastný na tuto zajímavou akci, kterou pořádá mimořádně skvěle, již dlouhá léta, TOM Kasipoea a KČT Chameleon Brno, pod dohledem Franty Froda Serbuse a MUDr. Martiny Šišákové.

První víkend se odehrál ve skautském středisku Kaprálov mlýn v Moravském Krasu a druhý v Domašově nad Bystřicí. Je nutno dodat, že to byly víkendy náročné, ale zajímavé a zábavné. Nejednalo se totiž jen o suchopárné nalívání vědomostí do hlavy, ale velmi účelné zařazování praktických dovedností a zkoušení si informací přímo v terénu. Navíc vesměs velmi originálně zvládnutých jako hra pro dospělé.

Takže jsme zažili nejen záchranu v lesním terénu, amputované prsty v kotelnách, pomatené a šokované lidi kdekoli, hromadnou autohavárii, zhotovení nosítek a dostupných pomůcek, záchranu ve vodě, ale také týden zdravotníka na táboře, sestavení táborového jídelníčku, kontrolu lékárničky, ale také jak vytahovat klíšťata, chovat se při styku s kontrolami hygienických stanic, jaké používat léky, jak se chovat k nemocnému, získali jsme také představu o množství ztracené krve, no a vše na závěr nějak zodpovědět v testech a v závěrečné práci skupin.

Bylo to skvělé, potřebné, důležité, zajímavé a navíc ještě s mnoha zajímavými lidmi, kteří sdílí podobné činnosti a mnohdy i postoje, jako my. Určitě pojedou další naši vedoucí, aby naši kluci a holky byli ještě více v bezpečí!!!

Partě okolo Froda a Martiny VELIKÉ DÍKY!!

TOM

VLAKEM PŘES SIBIŘ

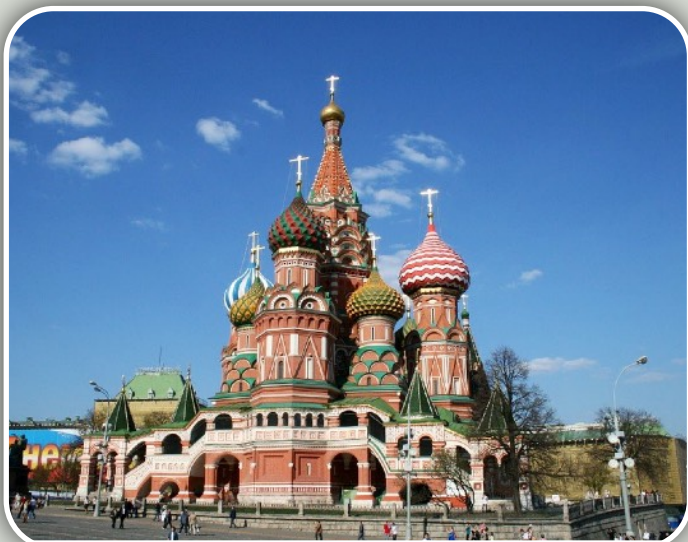
Hráli jsme ping pong po obědě na Boží hod. Bavil jsem se se svým bratrancem Ondrou o tom, co budeme dělat o prázdninách. Já jsem v tom moc jasno neměl, zato on mi představil svůj plán, letět se svým spolužákem z gymplu - Honzou do Moskvy a potom jet Transsibiřskou magistrálou na Bajkal. Dvakrát jsem podal a říkám: „Tak já bych jel s váma, jestli to nevdá.“ Asi tak se to stalo, že jsem se rozhodl jet zrovna do Ruska.

Než jsme vůbec vyjeli, bylo třeba ještě zařídit několik důležitých věcí. Koupit letenky a jízdenky na magistrálu. Ty je třeba koupit se značným předstihem, aby na vás vyšlo místo A také si vyřídit ruské vízum, s tím není vůbec žádný problém, přestože mě několik lidí varovalo, že ne každý ho dostane. Ještě jsme nevyjeli a už mě to stálo nějakých šestnáct tisíc.

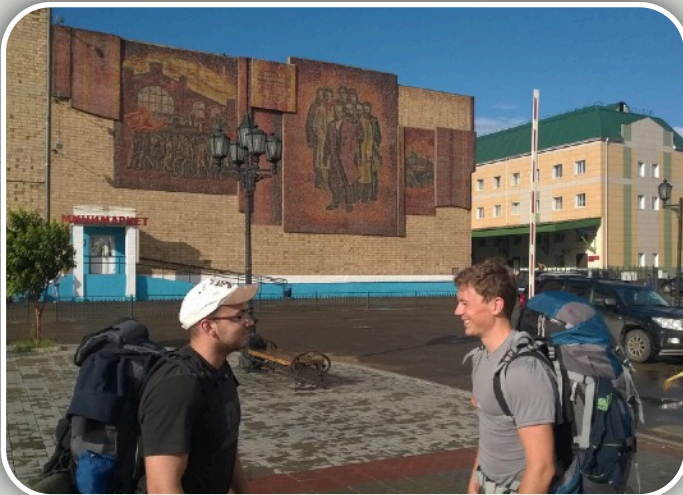
Do Moskvy jsme přiletěli 28. 6. v jedenáct hodin v noci, celkem nepříjemný čas. S pěti tisíci Rubly

v jedné bankovce si navíc ani nemůžete koupit jízdenku na autobus a to jsme se museli dostat přes půlku dvanácti milionového města. Naštěstí nám pomohla jedna ruská studentka, která za nás autobus zaplatila a poradila nám, jak máme pokračovat metrem, abychom se dostali na naše ubytování v centru Moskvy, které stálo neuvěřitelné dvě stovky na dvě noci. Asi v jednu v noci jsme se tedy snažili dostat do nijak neoznačeného hostelu, na který jsme neměli ani telefonní číslo. Nakonec jsme se naštěstí ubytovali a následující dvě noci jsme strávili na pokoji vyšším než širším s dělníky, kteří pracovali vedle na stavbě.

Během následujících dvou dnů jsme v Moskvě viděli asi vše zajímavé. Prošli jsme si Kreml, Rudé náměstí, vystáli jsme si frontu na Lenina a vyfotili se u hrobu Stalina, kde nás překvapily květiny položené na náhrobní desce. Potom jsme si prošli Gum- obrovský historický obchodní dům z roku 1921, asi nejhezčí, který jsem viděl. Nemohli jsme vynechat chrám Vasila Blaženého, který z fotek a televize všichni známe, je to ten s hromadou barevných kupolí. Chrám samotný je ale ve skutečnosti menší než na fotkách a uvnitř ještě menší. Stejně tak asi jako všechny pravoslavné kostely v Rusku. Když vejdete dovnitř, tak to jako vejít do sklepa, prostor je v nich naprosto nevyužit. To bylo asi celé historické centrum, a tak jsme se vydali metrem do muzea, spíše památníku Velké vlastenecké války. Byla to slušná dávka propagandy, vrcholem byl obchůdek, kde jste si mohli koupit cínového Stalinka či Putinka, nebo talíř s jejich obličejem. Aspoň jsme si tak připomněli, kdo vyhrál válku. Kdo byl totiž v Německu i v Rusku,

tak by nevěřil, že to byli právě Rusové.

Poměrně dost času jsme strávili v moskevském metru, to je totiž úžasné. Každá stanice je jiná, jiné klenby, jiný druh mramoru, jiné sochy. Nečekejte ale sochy svatých, místo nich jsou tady vojáci, partyzáni a dělníci. Z Moskvy jsme viděli snad všechno, tak jsme vyrazili dál na východ.

První seznámení s Transsibiřskou magistrálou proběhlo během asi desetihodinové cesty do Kazaně. Jaké to je? Je tam málo místa hodně lidí, nikdo vám nerozumí a vy nerozumíte jim, ani ve vlaku, který jede přes půl světa, neumí průvodčí anglicky. Vše naštěstí funguje přes pas jako v letadle, který stačí ukázat a už vás pošlou na místo. Ve vlaku jsou jen postele, vždy dvě nad sebou, na kterých se taky sedí. Problém nastává ve chvíli, kdy ten, co spí dole, jde spát a vy si nemáte, kde sednou, protože nad horní postelí je jen kousek do stropu. Cestu jsme nakonec přežili, byla tou nejhorší, během dalších přesunů už jsme věděli, do čeho jdeme.

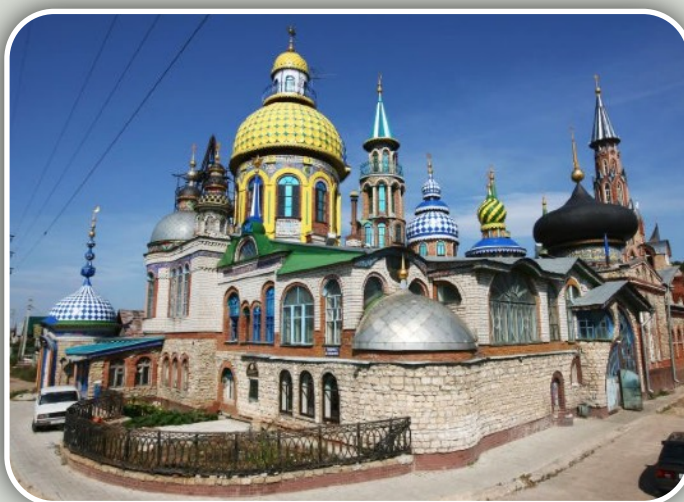
Kazaň je historické město, díky čemuž je k němu rozdíl od ostatních měst dál na východ, co vidět. Navštívili jsme místní Kreml, nějaké kostely atd. Zajímavější ale je, že Kazaň je centrem Tatarstánu, a proto to tu je samý Tatar, jsou malí ušmudlaní s polovičníma očima. Většina z nich jsou muslimové, tak jsme navštívili možná největší mešitu Ruska Kul-Šerif. Nechyběl ani tatarský kulturní dům, parlament a další vládní budovy, není se, co divit, když jde o hlavní město federativní republiky. Podivné ale bylo procházet totálně prázdnými ulicemi mezi doslova obrovskými, novými, přesto opravdu škaredými vládními budovami. V tu chvíli jsem si připadal jako na konci světa a to jsem byl teprve 700 km za Moskvou. Vládní čtvrti

dominuje Park svobody se sochou Lenina velikosti Žižky na Vítkově. V Kazani jsme taky poprvé narazili na pravou tržnici s nespočtem druhů koření, ryb, ovoce a masa. Tyto tržnice jsme potom vyhledávali v každém městě, protože se zde dalo nakoupit lépe a levněji než v obchodech. Hned ráno jsme zde okusili pravou ruskou kuchyni, to jsme si ji ještě užívali, o dva týdny později jsme se těšili domů, až se pořádně najíme.

Cestou z Kazaně jsme měli ovšem ve vlaku štěstí a dostali jsme vlastní kupé. Nádhera, měli jsme dost místa a nikoho jsme nebudili. Chvilu po té, co se vlak rozjel, to bylo večer, si k nám přisedl dvaceti jedna letý kluk, původem z Kazachstánu. Vracel se už asi čtvrtý den z vojny z Rostova nad Donem, kde sloužil rok a celou dobu se nesetkal s nikým z rodiny, někam ke kazašské hranici. Bylo s ním veselo, když nám vyprávěl, jak se pije v Rusku. Takových setkání ve vlaku jsme zažili ještě několik.

Další zastávkou na magistrále byl Jekatěrinburg. O tom se snad ani nebudu rozepisovat, další milionové město uprostřed Tajgy, tentokrát přesně mezi Evropou a Asií. Snad jen, že uprostřed tohoto moře paneláků a novostaveb, které nejsou o moc hezčí, se nachází Chrám všech svatých, postavený na místě zavraždění Cara, o kousek vedle park Pavlíka Morozova, starší jistě znají, mladší se zeptají, a ZOO velká jako Dolní a Horní náměstí dohromady, kde mají dokonce slona. Jo, nesmím opomenout pomník Rusům padlým v "zahraničních misích", včetně Československa 1968.

Do Novosibirsku byl asi nejdelší přejezd, celou noc, a celý den. Celou dobu jsme mohli z okna sledovat nekonečnou Tajgu a bažiny kolem Omsku. Novosibirsk je, jak už název napovídá, centrem Sibíře. Vznikl až

koncem 19. st. A rozrostl se hlavně za a po Druhé světové válce, takže ho vlastně komplet postavili komunisti. A podle toho taky vypadá. Nekonečné moře betonu uprostřed lesa, kde žije milion a půl obyvatel. Už samotné přivítání bylo drsné, asi v deset hodin večer jsme dojeli metrem na domluvené ubytování, to nám na místě zrušili. Tak jsme si našli nové, jeli jsme zpátky na nádraží, tím jsme využili všechny dvě linky metra. Tam na dané adrese hostel pro změnu nebyl. S posledními pěti procenty baterie na mobilu jsme si na Bookingu našli znovu nový hostel. Bylo jedenáct a tam se akorát tak stmívalo. Ubytování nakonec klaplo. Ani netušíte, jak jsme za to byli rádi, já už jsem se chystal na to, jak stavím někde v parku stan. A věřte, že v parku v Novosibirsku spát nechcete. Další dne jsme neměli moc času, jednak nám jel odpoledne vlak a jednak jsme vstali pozdě, tak jsme si jen prohlídli betonové náměstí s obrovským Leninem a jeho kamarády, prošli pár ulic, viděli nekonečné sídliště a navštívili místní posilovnu. K tomu jsme potřebovali pas, jako všude v Rusku, a ruské telefonní číslo, dvě jsme měli a třetí jsme si vymysleli.

Další zastávkou na naší cestě byl Krasnojarsk, vlastně tedy Stolby v jeho blízkosti, což je obdoba našeho Českého ráje. Poprvé jsme tedy vyrazili do přírody. Tento nejstarší ruský národní park byl pro mě zprvu zklamáním. Čekal jsem naprostou divočinu a místo toho jsme autobusem dojeli do nově postaveného lyžařského střediska. Všude bylo poměrně dost lidí, kteří vyjžděli na kopec lanovkou, odkud se potom šlo do skal. My jsme se ale rozhodli kopec vyjít pěšky, brali jsme to jako trénink na Bajkal. To byla ale nejspíš chyba, sice jsme ušetřili asi dvě stě rublů, málem jsme

ale odrovnali Honzu, který ten den od rána blil a měl průjem. Pod kopcem ovšem vypadal velmi přesvědčeně, a tak jsme ho nechali jít. Na hoře to sotva rozchodil. Od našich skal se Stolby lišili hlavně v tom, že byly jako vše uprostřed Tajgy, o čemž jsme se mohli přesvědčit, když jsme na jednu skálu vylezli a nabídnul se nám nádherný pohled na nekonečné lesy. Noc jsme strávili v kempu, kde jsme hned po příchodu narazili na dva starší pány, kteří nám ihned nabídli čaj. Večer u ohně jsme se potom dozvěděli, že jeden umí trochu německy, jelikož tam byl na vojně. Ten druhý byl na vojně pro změnu v Československu, v roce 1968.

Dál už nás čekal jen Bajkal. A jaké to tam bylo? Nejlépe Bajkal vystihnul asi Cheek, když během nějakého pěšího přesunu řekl: „Nechápu to, předevidím to bylo jako u Středomořího moře, včera jsme projeli Norskem a spali jsme na písčité pláži, dopoledne to vypadalo jako na Kanárech, před chvílí jak ve Španělsku a teď se díváme na krajinu jižní Anglie, není to úžasné?“

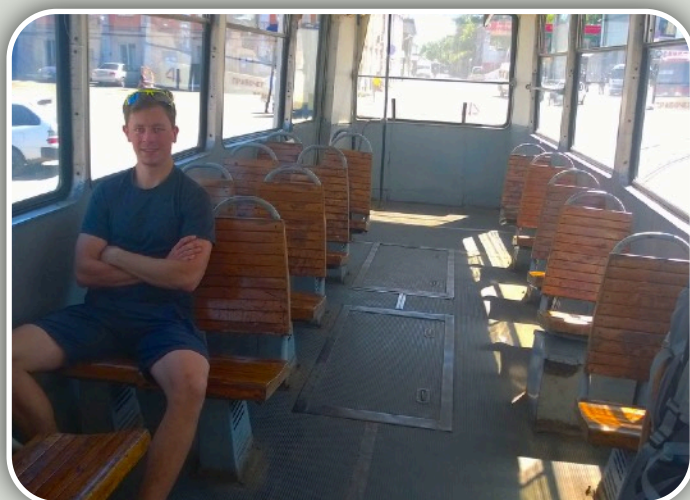
Prvně jsme se s jezerem seznámili během padesáti kilometrového treku, který vyšel na tři dny. Celou dobu se šlo přímo po pobřeží a navíc v národním parku, na což nás hned na začátku cesty upozornila vojenská hlídka, takže jsme mohli spát jen na určených místech, která byla ovšem nádherná a s ohništěm. Třetí den před polednem jsme došli do vesnice Bolshoye Goloustnoye, sice byla druhá na trase, ale první, kam vedla zpevněná cesta, ovšem do Irkutsku, kam jsme měli namířeno, jsme mohli jet až další den, protože autobus s volantem na pravé straně jezdil jen jednou denně v osm ráno. Tak jsme aspoň měli čas si odpočinout a poznat pravou ruskou dřevěnici, kde domy

už sotva stály a krávy si skrz děravé ploty chodily, kam chtěly.

Po reorganizaci v Irkutsku jsme se vydali na největší ostrov Bajkalu – Olkhon. Už samotná cesta byla zajímavá, jeli jsme ve čtrnácti lidech společně s Číňany dodávkou, která i po totálně rozmlácené cestě nejela míň než stovkou asi pět hodin s jednou přestávkou. Řidič moc nezpomalil ani na ostrově, kde byly jen hliněné cesty, dokonce jsme přejížděli všechny offroady, které jsme potkali. Jediné město na ostrově vypadalo, jak po apokalypse. Rozbitý přístav s několika vraky lodí, prašné hliněné cesty, poloprázdné obchody a hospody s nedobrým jídlem, ovšem ceny byly vyšší než u nás a vše zalité čínskými turisty a nespočtem ruských dodávek Uaz.

Abych to zkrátil, něco jsme po ostrově pochodili, spatřili neskutečnou přírodu a další zapadlou vesničku. Potom jsme se vrátili zpátky do Irkutsku, kde jsem před odletem do Moskvy a domů ztrávili asi dva dny, během kterých jsem si stihl rozbít hlavu o strom a poznali jsme tak i ruské zdravotnictví, krom toho, že bylo levné a doktor měl kuchařskou čepici, vypadala poliklinika asi jako nějaká starší u nás. **STOKI**

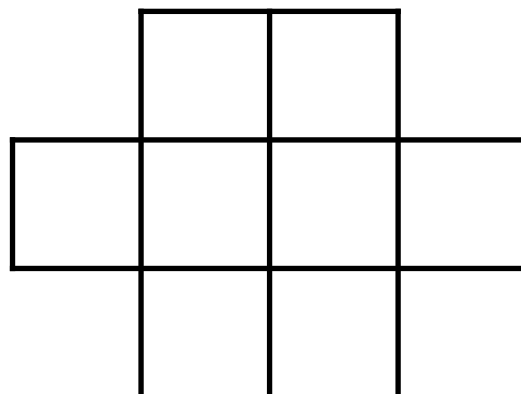

MAGICKÝ KŘÍŽ

Správnou odpověď
ti sdělí: **ŠAMPON**

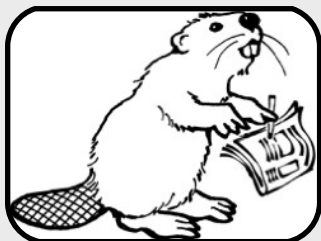
Vepiš do magického kříže čísla 1-8 tak,
aby se žádná po sobě jdoucí čísla
vzájemně nedotýkala (ani rohem).

Dokážeš to?

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI "CESTOVATELSKÝ KVÍZ"

1) F	4) G	7) K	10) D
2) I	5) E	8) B	11) J
3) H	6) A	9) C	

LUŠTÍME S BOBREM

Správnou odpověď ti sdělí: **STOPAŘ**

T	N	E	V	D	A	A	S	K	K	Z
Š	Ť	K	Á	B	V	N	A	A	Á	S
A	U	R	O	A	Í	P	D	R	C	V
P	K	D	R	H	R	A	M	S	U	Í
Y	Z	P	E	C	O	N	Á	V	K	Č
O	Ý	T	S	O	N	V	E	P	R	K
V	T	N	H	V	Ě	Z	D	A	O	A
Ý	N	O	K	E	Č	E	N	O	V	Z
R	A	D	O	S	T	Ň	E	S	Í	P
V	E	Ý	H	O	K	E	J	K	A	R
L	O	K	K	Á	L	U	H	Ě	N	S

ZVONEČEK
SNĚHULÁK
ADVENT
CUKROVÍ
VÝPRAVA
PEVNOST
HOKEJKA
VÁNOCE
RADOST
OZDOBA
SVÍČKA
PÍSEŇ
HVĚZDA
DÁRKY
KADAO
KAPR
SNÍH
MRÁZ
PUK
LED

TAJENKA: _____

PŘIPRAVOVANÉ AKCE:

- BRUSLENÍ A HOKEJ NA OPAVSKÉM ZIMÁKU (23.12., 26. 12. A 29. 12.)
- PLAVÁNÍ A ESKYMOVÁNÍ V OPAVSKÉM BAZÉNU (27. 12.)
- SILVESTR 2018 VEDOUČÍCH A INSTRUKTORŮ (30. 12. 2017 – 2. 1. 2018)
- 50. SRAZ TURISTICKÝCH ODDÍLŮ V OSTRAVICI (13.–14. 1. 2018)
- UZLAŘSKÁ REGATA 2018 OSTRAVA ANEB MISTROVSTVÍ ČR V UZLOVÁNÍ (20.1. 2018)
- TURNAJ V RINGU A DESKOHŘÁTKY VE VALAŠSKÉM MEZIŘÍČÍ (26.–28. 1. 2018)
- BĚŽECKÁ LYŽAŘSKÁ (2. 2. 2018)
- LYŽOVAČKA V RAKOUSKU - ÖTZTAL, KÜTHAI, SÖLDEN (3.–9. 3. 2018)